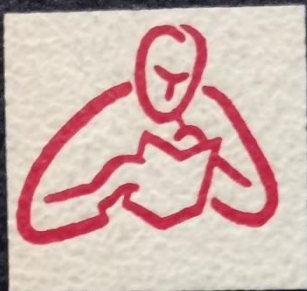

Bibliotheek voor zelfstudie
De strijd voor nationale zelfstandigheid

Groot, P. de
Congresrede 1938

www.MinisterieVanPropaganda.org

BIBLIOTHEEK

VOOR ZELFSTUDIE

DE STRIJD VOOR NATIONALE ZELFSTANDIGHEID

Paul de Groot

CONGRESREDE 1938

PAUL DE GROOT

**Voor een sterk en
onafhankelijk Nederland**

Voor een sterk en onafhankelijk Nederland. Rede op het 13e Congres der C.P.N., gehouden door de algemeen secretaris Paul de Groot. (Pasen 1938).

Het voornaamste kenmerk van de situatie waarin wij ons bevinden *, is de voortgezette opmars van het fascisme.

In China en in Spanje woedt de fascistische aanvals-oorlog, op touw gezet door de roofstaten, die tot de befaamde as Berlijn-RomeTokio behoren.

Hitler heeft het „grote Duitse wereldrijk" geproclameerd, waarvoor de plannen in zijn boek „Mein Kampf" zijn uiteengezet.

De gewelddadige inlijving van Oostenrijk bij het Derde Rijk was reeds een begin van uitvoering van die plannen.

Op het ogenblik wordt door Nazi-Duitsland, met behulp der Henlein-partij, de aanval op de onafhankelijkheid van Tsjecho-Slowakije voorbereid.

Maar de plannen van het Duitse fascisme gaan verder. Zij hebben ten doel alle kleine staten van Europa aan Duitsland te onderwerpen en in te lijven bij het Duitse Rijk, koloniën te veroveren en de strijd aan te binden met Frankrijk en de Sowjet-Unie.

Na de inlijving van Oostenrijk op de 12e Maart schreef het officiële orgaan van het Duitse Arbeidsfront: „Dat in de 13e eeuw niet alleen Bohemen, Oostenrijk, Zwitserland en

** Pasen 1938*

driekwart van Italië deel uitmaakten van het Duitse Rijk, maar ook Holland, België, Luxemburg, het Rhône-gebied, de Franse steden Lyon, Marseille, Arles, Toulon, Verdun, Rijsel enz."

En het blad besloot met de verklaring: „Adolf Hitler zal een Rijk smeden, dat zich eens met recht noemen zal: het Germaanse Rijk der Duitse naties". De middelen, waarmee dit Rijk gesmeed zal worden, heeft Hitler onomwonden in „Mein Kampf" bekend gemaakt: „De ploeg wordt tot zwaard, en het graan voor het dagelijkse brood van het nageslacht zal ontkiemen uit de tranen van de oorlog."

Onze partij heeft zonder ophouden de aandacht van de Nederlandse bevolking gevestigd op het alles-overheersende feit, dat Nederland onmiddellijk door het fascistische Duitsland bedreigd wordt. En ook, dat in het Oosten Indonesië bedreigd wordt door het fascistische Japan.

Nederland bedreigd

Deze bedreiging is des te ernstiger, waar Hitler in ons eigen land op bondgenoten kan rekenen, die bereid zijn dezelfde rol te vervullen, als Seyss Inquart in Oostenrijk.

De activiteit van het filiaal van het Derde Rijk, de N.S.B., is in de laatste tijd op

zorgwekkende wijze toegenomen. De agitatie van Mussert en zijn volgelingen wordt steeds brutaler.

Na de annexatie van Oostenrijk schreef hij in zijn lijfblad: „Indien Hitler dit zou willen, zou hij Nederland binnen tweemaal 24 uur kunnen bezetten". Maar ook langs andere kanalen poogt het Duitse fascisme binnen te dringen.

Wij hebben herhaaldelijk gewezen op het wroeten van de fascistten in de hogere militaire kringen en in de kringen der staatsbureaucratie.

Wij hebben met klem de aandacht gevestigd op het optreden der Duitse organisatie en der Geheime Duitse Staatspolitie in Nederland, waartoe ook gerekend moet worden de onderwereld van de trozkistische groepen, die het speciaal gemunt hebben op de ondermijning van de arbeidersbeweging.

Met welke middelen het Duitse fascisme in ons land vaste voet poogt te krijgen, toont ons het allernieuwste op dit gebied, de poging ondernomen door de combinatie D.D.D.: Duyl-Dyt-Duys, om een fascistische, zogenaamde „Volkspartij" op te richten.

D.D.D., men kan dit ook lezen als: „Duiten van Deterding uit Duitsland". Wij moeten deze poging zeer ernstig onder het oog zien, want er zitten gevaarlijke elementen achter.

Ir. Dyt is de zaakwaarnemer van Deterding, de thans in Duitsland wonende, met de hoogste Nazi-kringen verbonden, petroleummillionair, waarvan gezegd wordt, dat hij ook een der geldschietters van Hitler is geweest.

Niet lang geleden stelde Sir Deterding 10 miljoen gulden ter beschikking, waarvoor ir. Dyt in Nederland landbouwproducten voor Duitsland kocht en zich daarmee ongetwijfeld goede verbindingen onder de boeren heeft verworven. Men kan de vraag stellen, hoeveel geld Sir Deterding voor de „Volkspartij" zal geven? Het gevaarlijke in deze combinatie is ook, dat er een renegaat van de arbeidersbeweging bij betrokken is.

Langs al deze kanalen poogt het fascisme zijn netten over Nederland te spreiden. En het wordt daarbij begunstigd door de reactionaire politiek der regering, die de „aanpassing" voortzet in het economische leven, die de fascistische landverraders vrij hun gang laat gaan en die in haar buitenlandse politiek het fascisme tegemoet treedt door haar erkenning van de roof van Abessinië, haar volharden in de „non-interventie" tegenover Spanje en haar capitulaties voor NaziDuitsland door de schandelijke uitlevering van Duitse anti-fascisten en haar praktische ontzegging van asylrecht aan de Oostenrijkse vluchtelingen.

Onze partij heeft dan ook gelijk gekregen,

toen zij na de verkiezings-nederlaag van Mussert in het vorige jaar waarschuwde, dat het fascistische gevaar niet verdwenen was, maar toenemen zou. Onze Communistische Internationale heeft gelijk gekregen, toen zij op haar 7e Wereldcongres een juist inzicht toonde in de internationale ontwikkeling, en waar onze pg. Dimitroff verklaarde, dat „het fascisme de ergste vijand is van de arbeidersklasse en alle werkers, waartegen alle krachten van het volk moeten worden verzameld“.

Onze partij heeft gelijk gekregen tegenover de sociaal-democratie, die het fascisme onderschatte, die het fascisme in Nederland als een bagatel voorstelde, en waar eerst thans, onder de indruk van de gebeurtenissen in Oosten rijk, het besef schijnt te ontwaken, hoe buitengewoon gevaarlijk ook betrekkelijk kleine fascistische bewegingen voor een land kunnen zijn, wanneer zij op de steun der bruine troepen van het Derde Rijk kunnen rekenen.

Onze partij heeft gelijk gekregen, tegenover de handlanger van het fascisme, Sneevliet, die, om de aandacht van de Nazi's af te leiden, op het N.A.S.-congres verklaarde, dat de oorlog door de . . . arbeidersbeweging wordt voorbereid!

Onze partij heeft ook gelijk gekregen tegenover de zelfgenoegzame sectarische stemmingen in eigen rijen, waardoor sommige kameraden de ernst van het fascistische gevaar

niet konden zien, waardoor zij onze politiek van eenheid, gericht tegen het fascisme niet konden begrijpen, en waaraan op dit congres definitief een eind moet worden gemaakt.

De Nederlandse onafhankelijkheid moet verdedigd worden!

Als wij er zo over denken, dan kan er geen twijfel aan bestaan, wat de houding van onze partij moet zijn tegenover de bedreiging van de Nederlandse onafhankelijkheid door nazi-Duitsland.

Wij zijn voor de verdediging van de Nederlandse onafhankelijkheid zonder voorbehoud en tot elke prijs, tegen de fascistische aanval uit het buitenland, en tegen zijn medeplichtigen, het fascisme en de reactie in het eigen land!

Wij zijn voor de verdediging van de Nederlandse onafhankelijkheid en tegen elke voetbreed tegemoetkoming aan de fascistische vijand, omdat wij daardoor gelijktijdig de vrede verdedigen. De vrede kan behouden blijven, maar zij kan alleen behouden blijven indien de vredelievende staten, en daarbij ook Nederland, samenwerken om de fascistische aanvaller in toom te houden met alle daartoe dienstige middelen.

Wij zijn voor de verdediging van de Nederlandse onafhankelijkheid, omdat de verkregen

rechten en burgerlijke vrijheden, omdat de organisaties en de gewetensvrijheid van de Nederlandse werkers tegen vreemde fascistische knechtschap verdedigd moeten worden.

Wij zijn voor de verdediging der Nederlandse onafhankelijkheid, omdat de levensvoorwaarden van de Nederlandse arbeiders en andere werkers tegen het honger-regime moeten verdedigd worden, dat onder het fascisme in Duitsland heerst.

Wij zijn voor de verdediging van de Nederlandse onafhankelijkheid, omdat de Nederlandse taal en cultuur, wetenschap en kunst tegen nationale onderdrukking moeten verdedigd worden, waarmee zij door het Duitse Nazi-rijk worden bedreigd.

Wij, communisten, zijn verklaarde vijanden van de nationale haat en het dierlijk chauvinisme.

Wij willen geen onderdrukking van andere volkeren. Maar wij willen ook geen vreemde onderdrukking van het Nederlandse volk. Ook wij, communisten, houden van ons geboorteland.

Wij hebben de hoop en het vertrouwen, dat ook over dit land eens de zon van het socialisme schijnen zal en land en volk gelukkig maken. En daarom strijden wij voor een sterk en onafhankelijk Nederland.

Het zal de taak zijn van dit congres om de

wegen aan te geven om dit te bereiken, en het lot van Oostenrijk te ontgaan.

De lessen van Oostenrijk

Daartoe zullen wij moeten nagaan wat de oorzaken waren van de ondergang van Oostenrijk, oorzaken waarvan de voornaamste ook voor ons land geldt, n.l. de verdeeldheid der krachten van de voorstanders der Oostenrijkse onafhankelijkheid en in het bijzonder van de arbeidersklasse.

De overweldiging van Oostenrijk en de tot zijn hoogtepunt gestegen oorlogsdreiging hebben tot gevolg gehad, dat in brede kringen dit bewustzijn van de noodlottige verdeeldheid der democratische krachten begint door te dringen.

Een bewustzijn, dat onze partij duidelijk vertolkt in haar leuze: Eenheid, opdat Nederland geen tweede Oostenrijk wordt!

In het orgaan van de internationale christelijke vakbeweging schreef de heer Serrarens, tevens leider van de Rooms-Katholieke vakbeweging in Nederland:

„In het uur van het gevaar leek het, of er in Oostenrijk een nieuwe eenheid werd gesmeed. Naast de leden van het officiële vakverbond en van de erkende en toegelaten organisaties kwamen nu ook de illegalen, die

hun strijd voor het socialisme nooit hebben opgegeven, kwamen nu ook — veel te laat de „die-hards" in de sociaal-democratische beweging tot de erkenning, dat er niet meer gedebatteerd, maar meegewerkt moest worden".

En in zijn artikel, getiteld „Sluit de gelederen", schreef de voorzitter van de S.D.A.P., Koos Vorrink:

„Was er niet een nieuwe hoop geboren in de rijen der socialistische arbeiders? Leek het niet of dan eindelijk toch in het uur van het allerhoogste gevaar ook de katholieken in het arme Oostenrijk begrepen, eindelijk, eindelijk begrepen, wat het fascisme betekent?"

Zowel in katholieke als in sociaal-democratische kringen werd gevoeld, dat de eenheid, indien zij niet te laat zou zijn gekomen, Oostenrijk voor de smadelijke onderdrukking had kunnen redden. Maar alleen met deze erkenning komen wij in Nederland geen stap verder.

Ook voor Nederland is het uur van het gevaar gekomen! En er is maar één middel voor de Nederlandse arbeiders, voor het Nederlandse volk, om het lot van Oostenrijk te ontgaan: De nieuwe eenheid moet geboren worden, niet als in Oostenrijk, als het te laat is, maar nu, nu het nog tijd is!

Voor een blok der vakbeweging

Beschouwen wij allereerst de arbeidersbeweging.

De arbeidersbeweging is de voornaamste en sterkste democratische kracht. Wij aarzelen niet te zeggen, dat op de arbeidersorganisaties de zwaarste verantwoordelijkheid rust voor het lot van het land.

En hoe staat het met de massa-organisaties der arbeiders, de vakverenigingen?

Zij zijn verdeeld in vier grote kampen, van moderne, katholieke, christelijke en neutrale vakbonden.

Samen tellen dezen ongeveer 620.000 leden. Daarnaast zijn er een miljoen ongeorganiseerden.

Daarom is de eerste en voornaamste daad, die de arbeiders moeten verrichten, het verenigen van hun vakorganisaties tot een **BLOK VAN DE NEDERLANDSE VAKBEWEGING**.

Waarom moeten de Nederlandse arbeiders hun vakorganisaties tot een blok aaneensluiten ?

In de eerste plaats voor een betere verdediging van hun gemeenschappelijke economische belangen.

Nog steeds hebben de meesten van de ondernemers geen of onvoldoende gehoor gegeven aan de verlangens van alle vakbonden, tot verhoging van de lonen en verkorting

van de arbeidstijd, ondanks dat vele ondernemingen hun winsten tegenover het vorige jaar verdubbeld hebben.

Nog steeds zijn er 400.000 werklozen in Nederland, die gebrek lijden en is de eis tot verhoging van de ondersteuning, die a 1 1 e vakbonden stellen, niet vervuld. Nog steeds is geen aanvang gemaakt met een ernstige bestrijding van de werkloosheid door werkverruiming op grote schaal, zoals door a 1 1 e vakbonden wordt verlangd.

Een verenigd blok van de vakbonden zal met meer succes voor deze rechtmatige en algemeen gekoesterde verlangens der arbeiders kunnen opkomen, dan vier afzonderlijke vakbewegingen.

In de tweede plaats voor een snellere organisatie van de ongeorganiseerden.

In het afgelopen jaar van opleving hebben de vier vakcentrales tezamen nog geen 20.000 nieuwe leden gewonnen. Dat is twee procent van het miljoen ongeorganiseerden. Doch daarmee is nog niet eens de helft van de achteruitgang in de jaren van scherpe crisis ingehaald. Het N.V.V., dat het hardst groeit, en wij zijn er als communisten trots op daaraan te hebben meegewerkt, heeft nog lang zijn positie van 1933 niet hersteld, toen het 322.000 leden telde.

Een nieuwe crisis nadert

En reeds nadert een nieuwe crisis. De economische opleving is tot staan gekomen. De ernstige val van de koersen op de beurs wijzen op een nieuwe inzinking, waarvan de ondernemers zullen pogen gebruik te maken, als de arbeiders niet paraat zijn. En om hen paraat te maken, om te zorgen, dat zij door hun strijd voor een welvaarts-politiek de na derende crisis te lijf gaan, om te zorgen, dat zij de nieuwe crisis beter voorbereid en sterker georganiseerd tegemoet treden dan in 1930, daarom ook is de spoedige vereniging van de vakbonden tot één blok geboden.

Het is een verheugend verschijnsel, dat in sommige vakbondsafdelingen in bepaalde beroepen, zoals in het kledingbedrijf, het hotelbedrijf, het bakkersbedrijf en in enkele grote fabriekmatige bedrijven, reeds door de moderne en confessionele en andere vakbonden een gemeenschappelijke werfcampagne werd gevoerd. Maar dit is slechts sporadisch.

Wat nodig is, dat is een machtige, eendrachtige en verenigde actie van de gehele Nederlandse vakbeweging om de grote massa der ongeorganiseerden tot de organisatie te brengen.

Doch in de laatste en voornaamste plaats is de vereniging van de vakbeweging het gebod van het ogenblik, omdat Nederland geen tweede Oostenrijk mag worden.

En daarom zeggen wij met en tot Serrarens: Er mag niet langer gedebatteerd, maar er moet gewerkt worden!

Er moet samengewerkt worden, want in de eendracht ligt alleen de macht, die de arbeiders thans nodiger hebben dan ooit.

De Nederlandse vakbonden, moderne, confessionele en neutrale, moeten in hun machtige, verenigde vuist het vaandel van de vrijheid en onafhankelijkheid van Nederland hoog omhoog heffen en door hun voorbeeld heel het volk in één front verzamelen.

Het is een verheugend verschijnsel, dat deze kwestie ook reeds, zij het nog slechts in geringe mate, in moderne en katholieke vakbonden in discussie is gekomen.

Daarbij komen verschillende bezwaren en tegenwerpingen naar voren, waarover wij ons moeten uitspreken.

Zo schreef de voorzitter van de Diamantbewerkerbond, Henri Polak, een artikel over dit onderwerp in het bondsorgaan, naar aanleiding van een verzoek van 150 leden aan het bestuur om de eenheid van de vakbeweging tegen het fascisme te bevorderen. Dr. Polak schreef daarin:

„De confessionele vakbonden zullen trouw blijven aan de politieke partijen, met welke zij verbonden zijn. Wie zich verbeeldt, dat zij de verbinding met deze partijen zullen verbreken, om met de andere vakbonden, de

S.D.A.P. en de C.P.N. een blok te gaan vormen, maakt zich wonderlijke illusies".

Ik zou hierbij willen opmerken, dat hier niet in het geding is het verbreken van bestaande verbindingen tussen vakbonden en politieke partijen, doch het scheppen van een nieuwe verbinding tussen de vakbonden voor de strijd tegen het fascisme in binnen- en buitenland.

Als de Oostenrijkse arbeiders deze „illusie" tot werkelijkheid gemaakt hadden, toen het nog tijd was, dan had Oostenrijk weerstand kunnen bieden tegen de overweldiging der Nazi's. Maar het is denkbaar, dat velen zich niet kunnen voorstellen, dat de confessionele en moderne vakbonden, die sinds het ontstaan van de vakbeweging in ons land van elkander gescheiden staan, tot een onderling verband zouden kunnen worden gebracht.

Wij zouden zulke mensen willen aanraden van hun hoge zetels af te dalen en hun oor in de fabrieken en aan de stempelokalen te luisteren te leggen. Zij zullen dan kunnen vaststellen, hoezeer de verschillen tussen de arbeiders van moderne en confessionele organisatie in de laatste crisisjaren verminderd zijn.

Zij zullen dan kunnen horen, welke diepgaande beroering de capitulatie van de Oostenrijkse bisschoppen en de protestantse kerk voor Hitler, onder de katholieke en christelijke arbeiders heeft teweeggebracht.

Zij zullen dan eveneens kunnen vaststellen hoe eensgezind de arbeiders, ondanks de scheidingsmuren der diverse organisaties, reeds zijn in hun verlangen naar betere levensvoorwaarden en in hun afschuw voor het fascisme.

Eenheid of vernietiging

Het staat vast, dat, als de arbeidersorganisaties niet bijtijds de handen in elkaar slaan voor hun verdediging, het fascisme hen allen vernietigen zal.

Arbeidersleiders, die zich bewust zijn van hun zware verantwoordelijkheid, die vastbesloten zijn nooit voor het fascisme te bukken, mogen zich niet verschuilen achter de bestaande „werkelijkheid”, maar hebben de plicht te strijden en te werken voor het veranderen daarvan, en het tot stand brengen van de door de arbeiders zo vurig gewenste eenheid.

Ook van katholieke zijde beginnen stemmen te klinken voor de eenheid. In het orgaan van het R.K. spoorwegpersoneel, „Het Rechte Spoor”, werd over Oostenrijk geschreven:

„Die wegvaging van gehele arbeidersbewegingen, die tientallen van jaren hoogst nuttige arbeid ten bate der werknemers hebben verricht, spreekt boekdelen tot hen, die de les willen begrijpen. Een les, die maant tot eensgezindheid van hen, die bij alle verschil van

mening een gemeenschappelijke basis hebben, die van de democratische grondslag".

Dat is juist, maar minder juist is het wanneer het R.K. blad de schuld van de verdeeldheid in Oostenrijk alleen op de Oostenrijkse socialisten wil schuiven. Terwijl wij het ook afkeuren, wanneer de redactie van het moderne orgaan van het spoorwegpersoneel haar collega's verwijt, dat Dollfuss en Schuschnigg de socialistische arbeidersorganisaties hebben onderdrukt.

Dollfuss en Schuschnigg waren evenmin de vertegenwoordigers van het streven van de Oostenrijkse katholieke arbeiders, als Baron van Wijnbergen het is van de Nederlandse katholieke arbeiders.

Wij mogen de R.K. arbeiders niet verantwoordelijk stellen voor de wandaden van kapitalistische en reactionaire elementen in de R.K. partijen, maar moeten tot hen gaan en hen voor de eenheid winnen.

Een andere opvatting, die o.a. door de 2e voorzitter van het N.V.V., de la Bella, in een der laatste nummers van „De Vakbeweging" werd naar voren gebracht, is deze:

„In de moderne vakbonden", schreef de la Bella, „kunnen gelovige arbeiders lid zijn. Niets staat hun daar in de weg om hun godsdienst te belijden. De verkeerd-georganiseerde confessionele arbeiders moeten dus bij ons komen.' '

Zonder twijfel leggen de besturen van het N.V.V. hun gelovige leden geen strobreed in de weg. Maar niettemin zijn er ruim 173.000 arbeiders katholiek en 111.000 arbeiders christelijk georganiseerd. Wij willen niet in een beoordeling treden van de oorzaken daarvan. Wij staan voor het feit en moeten het nemen zoals het is. Voor de eenheid van moderne en confessionele arbeiders, die zo dringend noodzakelijk is, brengt werving voor het N.V.V. hoe nuttig ook op zichzelf, geen oplossing. De oplossing ligt in het vormen van een vakbewegingsblok, waarbij iedere richting zijn culturele en godsdienstige zelfstandigheid behoudt.

Soms wordt ook wel de opmerking gemaakt, dat er toch reeds samenwerking is, in loonconflicten, tussen de vakbonden van verschillende richting.

Dit is niet zo. Er bestaat, accidenteel, contact tussen de besturen. Maar in bijna alle loonconflicten worden de stemmingen der arbeiders afzonderlijk volgens vakorganisatie gehouden en staan de vakbonden los van elkaar in de strijd, zo niet tegenover elkaar.

Een hecht verbond tussen de vakbonden in elke industrie of bedrijf, een gezamenlijke actie, is alleen in staat grotere kracht te verlenen aan de beweging voor hoger loon, die in de naaste toekomst krachtiger dan ooit tot ontplooiing moet komen.

Een opmerking, die wij van katholieke zijde hoorden, was: wij zijn katholieken en blijven katholieken. Dit zouden wij niet meer zijn, als wij met communisten samen zouden werken.

Ons antwoord daarop is: Wij vragen U niet iets anders te zijn dan katholieken, wij vragen U, christelijke arbeiders, niets anders te zijn dan christelijken.

Wat wij U vragen is, dat gij Uw eigen zaak verdedigt, dat gij actief strijdt tegen het fascisme, dat gij de onafhankelijkheid van Nederland en zijn geloofsvrijheid actief verdedigt tegen het fascisme.

Daarvoor reiken wij U de hand, omdat wij arbeiders zijn als gij, omdat wij gebukt gaan onder dezelfde lasten als gij, omdat in ons hart dezelfde „brandende zorg" is, waarover Uw Paus sprak, om ons volk en land de gesel van de oorlog en de nationaal-socialistische barbarij te besparen.

Het fascisme heeft de gelovige massa's der arbeiders en boeren en andere werkers voor een dilemma geplaatst: of wel zij doen als kardinaal Innitzer en de Oostenrijkse protestantse priesters en werpen zich in de armen van de mythus van de twintigste eeuw van Rosenberg, van het nationaal-socialisme; of wel zij slaan de handen ineen met hun moëerne kameraden en met allen, die van goeden

wille zijn, om samen de bruine pest buiten de poort te houden.

Zo zijn er vele vooroordelen te overwinnen, vele moeilijkheden uit de weg te ruimen. De vereniging van de vakbeweging zal niet vanzelf komen, er moet strijd voor geleverd worden.

In de bedrijven zal de grondslag voor het vakbewegingsblok gelegd moeten worden, in de bedrijven, waar de arbeiders elkaar moeten vinden en zich aaneensluiten.

Uit de bedrijven zal de drang moeten komen om in elk beroep, in elke plaats, een vaste band te leggen tussen de afdelingen, tussen de landelijke organisaties en zo ook tussen de vakcentrales.

Veel zal daarbij afhangen van het werk van onze partij daarvoor in de bedrijven.

Het eenheidsfront van de arbeidersorganisaties beschouwen wij echter niet als een einddoel, maar als een begin. Een begin voor de verzameling der democratische volkskrachten uit alle kringen van de werkende bevolking. Want niet alleen is de arbeidersbeweging op het ogenblik verdeeld en verbrokkeld.

Van eenheidsfront naar volksfront

De arbeidersbeweging staat geïsoleerd van die andere, uiterst gewichtige delen van het werkende volk, de boeren- en middenstand.

Ik heb hier een brochure, geschreven door de heer Ruiters uit Knijpe, een der voormannen uit de Friese boeren-coöperaties, en der leiders van „Landbouw en Maatschappij". Hij beklagt zich daarin over de uitbuiting, waaraan de boeren bloot staan.

En wie zijn die uitbuiters van de boeren? Het zijn de grote trusts en monopolies.

Hij noemt ze op, die reuzen-poliepen, die het levenssap van onze boerenstand opzuigen: Het Nestlé-concern, een internationale trust, die melk opkoopt en in 1936 30.400.000.— Zwitserse francs winst uit de werkkraft van de boeren klopte.

Het Kali-Syndicaat, waarvan de boer afhankelijk is voor zijn kunstmest, die hij tegen hoge prijzen moet afnemen.

De Unilever, het internationale margarine en vlees-monopolie, dat 95 procent van de margarine-omzet in Europa in handen heeft, een kapitalistisch roofdier in de gedaante van een maatschappij op aandelen, opgericht met een kapitaal van 1000 miljoen gulden, onder voorzitterschap van de vaderlandse heer Dr. R. J. H. Patijn.

Deze maatschappij speelde het klaar om in 1936 een extra-winst in Nederland te maken op de met boter gemengde margarine van vijf en een kwart miljoen gulden en daarnaast nog een extra-winst van één en een kwart miljoen gulden, of 18 cent winst per pond,

op de onvermengde, zogenaamde volksmargarine, die aan de werklozen wordt verstrekt.

En dat terwijl de boer met zijn boter bleef zitten.

En wat doen nu de reactionaire elementen, en ook fascistische elementen, in de boerenorganisaties ?

Zij richten hun scherpste aanvallen op de arbeidersklasse, op de vakorganisaties, die zij de schuld geven van de slechte toestanden in het landbouwbedrijf.

Wij zeggen tot de boeren: niet de arbeiders, niet de arme loontrekkers of stempelaars uit de vakverenigingen zijn Uw vijanden, maar de machtige, kapitalistische monopolies.

De arbeiders worden door dezelfde kapitalisten uitgebuit, die ook U naar het leven staan.

Arbeiders en boeren moeten samengaan.

En ook de middenstand hoort in hetzelfde front van het werkende volk, naast de arbeidersklasse.

De grote concerns zijn het, die de middenstand het brood uit de mond nemen en terzelfdertijd de arbeidersvrouwen een deel van het loon en de steun van hun mannen afhandig maken.

De eenheid van de arbeidersbeweging zal haar in staat stellen ook de grote bevolkingsgroepen van platteland en middenstand tot één groot front van het werkende volk van

Nederland te verzamelen, voor hun eigen belangen en voor de democratie. Daarvoor moet de arbeidersklasse het opnemen voor de belangen van boeren- en middenstand.

Op ons, communisten, rust de taak in alle arbeidersorganisaties belangstelling te wekken voor het lot van de middenklassen, waarmee ook het lot van de arbeiders en van het gehele volk nauw verbonden is.

Op ons rust de taak mede te helpen om de arbeidersorganisaties te overtuigen, dat zij de eisen der boeren en middenstanders tot de hunne moeten maken en ondersteunen!

Nederland kan eerst sterk worden en de democratie kan in ons land eerst verzekerd worden, als arbeiders, boeren en middenstanders zich met elkaar verstaan, hun belangen en streven met elkaar in overeenstemming brengen, desnoods ten koste van wederzijdse concessies, om samen een front te vormen tegen het groot-kapitaal, tegen het fascisme en de reactie.

En laat ons twee gewichtige factoren van de volkskracht niet vergeten, die vooral in de laatste jaren in ons land op ergerlijke wijze zijn achteruitgezet.

Dat zijn de vrouwen en de jeugd.

De vrouwen vormen de grootste helft van de bevolking. Zij kunnen een gewichtige rol spelen in de strijd tegen het fascisme en voor de vrede. Het is de plicht van alle anti-fascisten

om met kracht er voor te werken om de vrouwen, vooral de werkende vrouwen van stad en land, in dé strijd te betrekken.

En tevens wil ik ook hier met alle kracht de buitengewone betekenis onderstrepen van de jeugd voor de verdediging van de Nederlandse onafhankelijkheid en de strijd tegen het fascisme.

Mogen toch allen, die zeggen het land voor een fascistische overheersing te willen bewaren, beseffen welk een kwaad reeds onder de jeugd is aangericht, door de werkloosheid, de slechte arbeidsvoorwaarden in bedrijf en kantoor, het gebrek aan vooruitzicht en toekomst voor de opgroeiende generatie!

Ingrijpende maatregelen zijn hier nodig, spoedige en ruime hulp! De jeugd moet gewonnen en behouden worden voor de democratie en de vooruitgang, zij moet beschermd worden tegen de fascistische verwording.

Eenheid van sociaal-democraten en communisten

Ziehier in grote trekken het plan, dat onze partij vanuit dit Congres aan de arbeidersklasse en alle werkers in dit land voorlegt, een plan van strijd voor een sterk en onafhankelijk Nederland, een plan voor een Nederlands Volksfront.

Dit plan zal slechts verwezenlijkt kunnen

worden door de nauwste samenwerking tussen sociaal-democraten en communisten.

Sinds enkele jaren strijden wij voor deze samenwerking. Deze strijd is niet zonder vrucht gebleven.

Wie onder de massa verkeert, weet dat, ondanks de voortgezette aanvallen van de rechtse sociaal-democratische leiders op het eenheidsfront, de geest van eenheid onder de arbeiders groeiende is. In de bedrijven, in de vakverenigingen, in openbare lichamen als gemeenteraden, is een toenadering tussen sociaal-democraten en communisten tot stand gekomen, in vele gevallen heeft vroegere felle strijd plaats gemaakt voor kameraadschappelijke samenwerking.

Maar de uiterst ernstige toestand vereist méér. Zij vereist een enorme gemeenschappelijke krachtsinspanning van sociaal-democraten en communisten, van de gehele moderne arbeidersbeweging. Daarvoor is een hechte en vruchtbare samenwerking, een organisatorisch verband noodzakelijk.

Daarom stellen wij dit Congres voor om zich bereid, te verklaren als communistische partij toe te treden tot het verband van de moderne arbeidersbeweging.

Daarom stellen wij U voor, dat dit Congres luid en nadrukkelijk verklaart, dat onze partij haar plaats wil innemen in de rijen van de moderne arbeidersbeweging, die de belichaming

is van het vooruitstrevende deel van het georganiseerde proletariaat.

Onze partij is een deel van deze vooruitstrevende, georganiseerde arbeidersbeweging, en zij is bereid toe te treden tot de door SDAP en NVV ingestelde organen van samenwerking, de plaatselijke raad en de landelijke raad. Wij aanvaarden daarbij de gestelde regelen en bepalingen, waarop de samenwerking van de S.D.A.P. met het N.V.V. berust.

Wij stellen U voor tot deze gewichtige stap te besluiten en tevens te besluiten niet te rusten vóór de georganiseerde samenwerking van communisten en sociaal-democraten in de schoot van de moderne arbeidersbeweging, voor de levensbelangen van heel het Nederlandse volk, een feit zal zijn geworden.

Hierbij is het van belang nog eens opnieuw in te gaan op de voornaamste argumenten van de tegenstanders van de eenheid van sociaal-democraten en communisten.

Eén van de voornaamste tegenwerpingen, die wij van rechts sociaal-democratische zijde ontmoeten, is het bekende dogma, dat communisme en fascisme hetzelfde zijn, dat „dictatuur is dictatuur". Zij, die dit argument ernstig opvatten, antwoorden wij, dat zij de dingen losmaken van hun klasse-verband.

Het fascisme is, zoals onze kameraad Dimitroff heeft gezegd: „de openlijke, terroristische dictatuur van de meest reactionaire, meest

chauvinistische, meest imperialistische elementen van het financiers-kapitaal".

De communistische partij is echter een partij van de arbeidersklasse. De communistische partij verdedigt de burgerlijke democratie, zij verdedigt de burgerlijk-democratische Nederlandse staatsvorm tegen het fascisme, omdat zij met Friedrich Engels en met Lenin van mening is, dat de democratische staat de beste staatsvorm is voor de arbeidersklasse onder het kapitalisme.

Men verwijt ons onze solidariteit met de vernietiging van de trozkistisch-fascistische elementen in de Sowjet-Unie.

Wij antwoorden daarop, dat de arbeidersbeweging in alle landen het onaangename feit onder de ogen moet zien, dat enkele ontaarde elementen uit haar rijen zich in dienst hebben gesteld van onze doodsvijand, het fascisme.

In Rusland waren het Boecharin c.s., in Nederland hebben wij Jan Duys, een der oudste voormannen van de S.D.A.P., die 28 jaar lang de S.D.A.P. in de Tweede Kamer vertegenwoordigde, die thans tot knecht van Hitler is geworden.

De grote Russische revolutie, die de volkeren der Sowjet-Unie een politieke, nationale en economische democratie heeft gebracht die in de wereldgeschiedenis ongeëvenaard is, kan zulke misdadigers niet in haar midden dulden.

scheuring en ondermijning in de S.D.A.P te brengen. Wij weten uit onze eigen ondervinding, dat reeds vele duizenden arbeiders, en ook vele bestuurders uit de moderne arbeidersbeweging overtuigd zijn van onze op rechtheid.

Eenheidsfront, geen likwidatie

Daarvan getuigt het samenwerken van de communisten in de vakbonden, waardoor de loyaliteit en de vruchtbare samenwerking van communisten en sociaal-democraten bewezen wordt.

Daarvan getuigt ook onze bereidheid om deel uit te maken van de moderne arbeidersbeweging en een organisatorische opbouwende samenwerking tot stand te brengen.

Daarvan getuigt tenslotte de steun, die onze vertegenwoordigers in de gemeenteraden aan de sociaal-democraten tegen de aanvallen der reactie verleenden.

Sommigen, die zich de zaken al te eenvoudig voorstellen, zeggen ons: Als gij dan toch met ons wilt samenwerken, likwideert dan Uw partij en treedt toe tot de S.D.A.P.

Wij antwoorden daarop het volgende:

Ook wij zullen de dag zegenen, waarop er in Nederland één eenheidspartij van de arbeidersklasse zal tot stand komen. Om daartoe te komen is echter de enige weg, het tot stand

brenge van de samenwerking, van de gemeenschappelijke strijd met de moderne arbeidersbeweging.

De gemeenschappelijke actie van de arbeiders van verschillende richting zal ook verheldering brengen en een gemeenschappelijke mening doen geboren worden in de grote, principiële vraagstukken van onze bevrijdingsstrijd.

Daarom kunnen wij thans het goede niet vervangen door het betere. Daarom moeten wij thans de georganiseerde samenwerking tot stand brengen in de schoot van de moderne arbeidersbeweging, waardoor wij ook de weg zullen banen naar een eenheidspartij van de Nederlandse arbeidersklasse.

En tenslotte werpt men organisatorische bezwaren op, men beweert, dat een toetreden van de C.P.N., naast de S.D.A.P. en de vakbeweging in het verband der moderne arbeidersbeweging organisatorisch niet mogelijk zou zijn.

Wij wijzen echter op de door S.D.A.P. en N.V.V. vastgestelde stellingen voor de plaatselijke raden en de statuten van de bestuurdersbonden, die de mogelijkheid van zulk een toetreden ook organisatorisch open laten.

Bovendien, de organisatievorm is geen wet van Meden en Perzen. De organisatievorm moet aan de behoeften van de strijd worden

aangepast. In de ontwikkeling van de moderne arbeidersbeweging hebben partij en vakverbond meer dan eens de vormen van hun samenwerking gewijzigd. Doch zelfs dit is hier niet nodig.

Wij willen, dat er op dit Congres geen enkel misverstand blijft bestaan over onze houding tegenover de S.D.A.P.

Wij hebben, als communisten en als vurige strijders voor een sterk en onafhankelijk Nederland, critiek op de rechtse sociaal-democratische politiek.

Wij critiseren in haar, dat zij de bewapeningsplannen van Colijn steunt, zonder dat er waarborgen zijn dat deze bewapening in dienst zal staan der democratie.

Wij critiseren in haar, dat zij gestemd heeft voor de verhoging der belastingen, die op het werkende volk drukken, ten bate van de bewapening.

Wij zijn niet tegen een sterke, bewapende macht, wanneer deze veilig is voor de democratie en de verdediging van de onafhankelijkheid van het land. Maar wij onderstrepen het, waar S.D.A.P. en N.V.V. in hun manifest zelf gezegd hebben: Dat militaire maatregelen hun betekenis eerst krijgen in het licht ener doelbewuste politiek.

Wij critiseren in haar, dat zij voor de reactie bukt, dat zij zich oriënteert op de

reactionaire katholieken en niet op de katholieke arbeiders.

Wij critiseren bovenal in haar, dat zij vasthoudt aan het instandhouden van de verdeeldheid der internationale arbeidersbeweging, dat zij zich verzet tegen de toetreding van de Russische vakbonden in het I.V.V., dat zij haar onverzoenlijke aanvallen richt op het bolwerk van de vrede en de democratie, de Sowjet-Unie.

Wij begroeten met voldoening het standpunt, dat S.D.A.P. en N.V.V. hebben ingenomen inzake Spanje, hun eis tot opheffing van de misdadige „non-interventie“, hun eis tot het vasthouden aan de collectieve veiligheid en de Volkenbond, hun opwekking tot het sluiten der gelederen der democratische staten.

Maar wij critiseren in hen, dat zij deze politiek niet ook in het eigen land toepassen en de samenwerking met de eigen, communistische klassegenoten, voor de vrede en tegen het fascisme in eigen land verhinderen.

Onze critiek op de rechtse sociaal-democratische politiek heeft echter een opbouwend doel. Wij wensen de S.D.A.P. geen afbreuk te doen, wij wensen geen scheuring in haar rijen, wij erkennen haar als een grote partij van de arbeidersklasse van Nederland. Wij vragen haar echter: is dit het gewenste perspectief voor de grootste partij der Nederlandse

arbeiders, dat Uw leider Albarda voor U heeft geopend, toen hij U voorstelde om vijf jaar op de drempel van het regeringsgebouw te zitten en af te wachten tot de reactionaire heren U zullen binnenlaten?

Wij wensen U een ander perspectief toe. Wij roepen U toe: Vervult de rol, die U als grootste arbeiderspartij toekomt, wordt de spil van een democratische regering!

Dit kunt gij worden, als gij U moedig aan het hoofd stelt van een concentratie van alle democratische volkskrachten, als gij tot een pijler wordt van het Nederlandse Volksfront.

Dit is de weg, ook voor de S.D.A.P., om aan de macht te komen, om de hoop, die honderdduizenden sociaal-democratische arbeiders op haar hebben gevestigd, in vervulling te doen gaan, om de moderne arbeidersbeweging tot de beslissende factor in het Nederlandse politieke leven te doen worden.

In het aangezicht van de fascistische dreiging zijn wij voor de ondersteuning door de arbeidersbeweging van alle niet-fascistische krachten, die bereid zijn tegen een overweldiging van ons land door de Nazi's te strijden.

Wij verklaren nadrukkelijk, dat een gemeenschappelijke actie voor dit doel, van alle niet-fascistische krachten, tot elke prijs noodzakelijk is, ja, dat het verdere lot van Nederland van deze gemeenschappelijke actie afhankelijk is.

De arbeidersbeweging heeft hier een zware verantwoordelijkheid op zich rusten en zij moet zich van deze verantwoordelijkheid bewust tonen door met inspanning van alle krachten aan de samenwerking van allen, die Nederland onafhankelijk willen zien blijven, te werken.

Voor een democratische regering

In dit licht beschouwen wij ook onze houding tegenover de regering-Colijn en de haar samenstellende partijen.

Wij ondersteunen elke maatregel, die op de werkelijke verdediging en beveiliging van Nederland tegen een fascistische aanval gericht is, ook als deze door de huidige regering-Colijn genomen wordt.

Maar wij willen hieraan onmiddellijk toevoegen, dat de verdediging van het land een andere regering vereist, een democratische regering, die op de breedste volksmassa's steunt, haar democratische rechten en vrijheden vermeerdert en verzekert, haar dringendste sociale en economische noden bevredigt en het ondermijningswerk der binnen- en buitenlandse agenten van het Hitler-fascisme onderdrukt.

In de voorbereidende discussie voor dit Congres heeft de beoordeling van de rol der Colijn-regering een grote plaats ingenomen. En inderdaad, als wij nog een les uit de ondergang

van Oostenrijk mogen trekken, dan is het wel deze: dat een land zich niet verweren kan tegen het buitenlandse fascisme, als in het land zelve de reactie de voornaamste rol speelt, als de democratische rechten der massa worden beknot, als de fascistische bewegingen vrij spel wordt gelaten en in de hand worden gewerkt door een reactionaire politiek.

En wij wijzen er verder op: dat een land met 400.000 werklozen, met een groot deel van de middenstand en van de plattelands bevolking in noodlijdende toestand, uiterst kwetsbaar is voor de fascistische aanvallers. Een sterk en onafhankelijk Nederland is niet denkbaar met een volk dat gebrek lijdt.

Wij zeggen niet, dat de regering-Colijn fascistisch is. Door dergelijke trotskistische drogredenen onder de arbeiders te brengen zouden wij een brede mobilisatie van alle niet fascistische krachten van stad en land tegen het fascisme onmogelijk maken en de arbeidersklasse verhinderen om gebruik te maken van de tegenstellingen, die in het kamp der bourgeoisie zelf bestaan.

Maar wij moeten terzelfdertijd tot strijd tegen de reactionaire politiek dezer regering oproepen om van haar een reeks maatregelen af te dwingen, die aan de behoeften der werkende bevolking tegemoet komen.

Wij eisen van haar allereerst werk voor de

werklozen, steunverhoging en loonsverhoging voor de werkloze en werkende arbeiders. In de burgerpers schreeuwt men moord en brand, nu het N.V.V. gekomen is met een rapport voor werkverruiming, waarvoor een miljard gulden nodig is.

Wij zeggen, dit miljard moet er komen. Er zijn miljarden in Nederland, alleen in de vermogensbelasting zijn elf miljard aan vermogens aangeslagen, boven de 16.000 gulden.

Daarom moeten thans de rijken hun deel van hun rijkdom offeren voor hun vaderland, om Nederland sterk te maken door werk te geven aan zijn werklozen, arbeid en toekomst aan zijn jeugd.

Wij eisen van haar daadwerkelijke hulp, door inwilliging der eisen van de boeren en de middenstand, op kosten van het grootkapitaal.

Wij eisen van haar recht voor de vrouw, vooral recht op arbeid.

Democratie voor Indonesië

Wij eisen van haar democratie voor Indonesië, opheffing van de koloniale slavernij, want wij willen niet dat de Indonesische bevolking tot een reserve wordt voor het Japanse- of Mussert-fascisme, doch dat zij wordt tot medestrijdster tegen de fascistische oorlogsbrandstichters.

Wij eisen van haar, dat zij vasthoudt aan de beginselen van de Volkenbond, van de collectieve veiligheid en dat zij samenwerkt met de democratische staten, in het bijzonder de Sowjet-Unie.

Wij eisen van haar bovenal, dat zij de fascistische en nationaal-socialistische landverraders buiten de wet verklaart, hun georganiseerde bendes en hun propaganda, in dienst van Hitler-Duitsland, verbiedt.

Bovenstaande politiek heeft grote betekenis, ook voor onze partij. Zij betekent voor onze partij een nieuwe oriëntering in de strijd voor het eenheidsfront en Volksfront tegen het fascisme.

Een oriëntering, die uitgaat van de werkelijke verhoudingen in ons land en in onze arbeidersbeweging, en die met de bijzondere belangen van de vrijheidsstrijd der massa's in ons land rekening houdt.

Zij betekent voor onze partij echter nog meer. Zij betekent, dat onze partij zich een nieuwe plaats gaat veroveren temidden van de moderne arbeidersbeweging, temidden van het gehele volk. Zij schept de mogelijkheden voor de verdere ontwikkeling van onze partij tot een massa-partij van het Nederlandse proletariaat, die naar behoren haar taak volbrengen kan als motor van de vereniging en de strijd der volksmassa's.

Tegen het Trotskisme

Maar daarvoor moeten enige voorwaarden vervuld worden. De eerste voorwaarde is, dat wij onze gehele partij een juist inzicht geven in de betekenis van het huidige trotskisme, om de strijd tegen deze ernstige hinderpaal voor de eenheid tegen het fascisme met alle kracht te kunnen voeren.

Onze partij heeft niet tijdig de ontwikkeling bemerkt, die dit trotskisme in de laatste jaren heeft doorgemaakt.

Onze partij heeft veel te lang, en sommige onzer kameraden doen het nog, het trotskisme bestreden als een politieke stroming, waarmee gediscussieerd en gedebatteerd wordt.

Terwijl het trotskisme, zoals p.g. Stalin onweerlegbaar heeft aangetoond, geen richting meer is in de arbeidersbeweging, doch ont aard is in een beginselloze troep ondermijners, spionnen en handlangers van het fascisme, waartegenover de arbeidersbeweging en de communistische partij maar één taak heeft, n.l. opruimen en vernietigen!

De wijze, waarop de trotskistische leiders de lof van Hitler gezongen hebben na de annexatie van Oostenrijk, de wijze waarop zij de Sowjet-Unie en de communistische arbeidersorganisaties pogen te bevulen en af te breken, de wijze waarop zij de vakstrijd en de

vakorganisaties door middel van hun comité's tot een speelbal voor hun misdadige avonturen willen maken, is overtuigend voor alle eerlijke arbeiders. Daarom moeten wij het trozisme zijn laatste organisatorische steunpunten afnemen, de misleide arbeiders de weg wijzen naar de moderne vakbeweging, het gewroet van de trozkisten in de S.D.A.P. en N.V.V. met behulp van onze sociaal-democratische kameraden afweren.

Het trozisme is het werktuig waarvan het fascisme zich bedient om in de arbeidersbeweging nederlagen-stemmingen, twijfel aan eigen kracht en het vermogen der arbeidersklasse om haar eenheid te verwerklijken, te zaaien.

In het bijzonder poogt het trozisme dit te doen in onze partij. Wij zullen daartegen zonder pardon moeten vechten, de partij waakzaam maken tegen alle pogingen van de trozkisten en de klassevijand om haar van binnen uit te ondermijnen of door zijn beïnvloeding te verlammen.

De strijd tegen het trozisme is een levensvraagstuk voor onze partij en voor de eenheid van de arbeidersklasse.

De tweede voorwaarde die wij te vervullen hebben is het scheppen van volledige klaarheid in onze politiek en het overwinnen van elke twijfel aan, of dubbelzinnige uitlegging van onze politiek. Zonder deze klaarheid, en

de vaste, innerlijke overtuiging van de juistheid van onze politiek, kan onze partij niet het zelfvertrouwen en de kracht verkrijgen, die nodig zijn om onze moeilijke strijd te voeren.

Tegen ongeloof in eigen kracht

Zulke twijfel hebben wij in het afgelopen jaar, en zelfs nog in de voorbereidende discussie voor ons Congres in onze rijen ontmoet. In het bijzonder hebben wij te maken met een opvatting van de eenheidsfront-politiek, waarbij met de mond alle genomen partijbesluiten goedgekeurd worden, maar in de werkelijkheid niet geloofd wordt aan de mogelijkheid om ze te verwerkelijken.

Volgens zulke opvattingen moeten wij onze krachten niet concentreren op het werk voor de vereniging der vakbeweging, als belangrijkste taak in de strijd voor het eenheidsfront, maar wordt het eenheidsfront opgevat als de verzameling van communisten, sociaaldemocraten en andere anti-fascisten individueel, in comité's e.d. buiten de gevestigde organisaties van de arbeidersbeweging om. De ondergrond van al zulke opvattingen is het ingewortelde, sectarische ongeloof aan de krachten van de arbeidersklasse, het ongeloof aan de mogelijkheid van een verandering in de houding van de sociaal-democratische partij

tegenover het eenheidsfront en een actieve strijd van de sociaal-democratische massa's.

Dergelijke opvattingen kunnen ons slechts van ons doel afhouden, zij remmen onze partij. Wij moeten elke weifeling met kracht verwerpen, in welke vorm zij zich ook voordoet, hoe diep zij ook soms verscholen ligt in een warnet van drogredenen en misvattingen. Onze partij heeft klaarheid nodig, en ons Congres zal deze klaarheid brengen. Onze partij mag niet weifelen en twijfelen, niet aarzelen en afwachten. Zij moet haar weg duidelijk en helder voor zich zien, om de krachten, die zij reeds heeft, met volle overtuiging in het strijdperk te werpen en nieuwe krachten te verwerven.

Een derde voorwaarde, die wij vervullen moeten, is te leren politiek te handelen als partij, en niet alleen maar algemene propaganda te voeren.

Op dit ogenblik is er niemand van ons, die er aan zou denken om in een loonconflict als eis te stellen: 10 procent loonsverhoging en de macht aan de arbeidersklasse!

Maar als wij politieke deel-eisen stellen, als wij een realistische massa-politiek voeren, als wij bijvoorbeeld opkomen voor de verdediging van de Nederlandse onafhankelijkheid en de collectieve veiligheid tegen het fascisme, dan zijn er altijd nog partijgenoten wie dat niet revolutionair genoeg is, en die er

liefst een opwekking bij zouden zien tot de wereld-revolutie!

Wij mogen de einddoelen van de proletarische bevrijdingsstrijd nooit uit het oog verliezen, maar wij moeten leren politiek te handelen, een massa-politiek te voeren waardoor invloed wordt geoefend op de gang van zaken en de massa in beweging wordt gebracht.

De vierde voorwaarde, die wij vervullen moeten, is de actiefst mogelijke bevordering en ondersteuning van de strijd voor de dagelijkse belangen, voor het loon en de arbeidstijd van de arbeiders in de bedrijven, voor de ondersteuning der werklozen, voor de belangen der boeren en middenstanders, voor pensioenen en sociale voorzieningen. De strijd tegen het fascisme en de strijd voor de onmiddellijke belangen der massa zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden.

En de vijfde voorwaarde, is een politiek juist georiënteerd, betrouwbaar en met de georganiseerde arbeidersklasse verbonden kader.

Een Nederlandse politiek, een Nederlandse partij, solidair met de arbeiders aller landen

De politiek van het partijcongres der C.P.N. is een Nederlandse politiek, die uitgaat van de dringendste noden, en die de hoogste belangen dient van de Nederlandse volksmassa.

Onze communistische politiek wil de roemrijke vrijheids-tradities van het Nederlandse volk voortzetten en berust terzelfdertijd op het bewustzijn van de leidende rol, die de Nederlandse arbeidersklasse te vervullen heeft, in het besef van haar verantwoordelijkheid voor het lot van land en volk.

Onze partij is een Nederlandse partij, een partij van de Nederlandse moderne arbeidersklasse, uit haar midden voortgekomen, met haar verbonden in heden en toekomst.

Maar wij zijn ook broederlijk verbonden met onze strijdende makkers in andere landen.

Onze kameraadschappelijke gevoelens gaan uit naar onze kameraden, die gebukt liggen onder de ijzeren hiel van het fascisme in Duitsland en Oostenrijk, die zich tegen het fascisme weren in Spanje en China, naar onze goede vrienden, de Belgische arbeiders en naar onze grote, roemrijke zusterpartij in Frankrijk.

En boven alles gaan onze gedachten uit naar de roemrijke socialistische republiek van arbeiders en boeren, naar de burcht van de vrede en de democratie, de Sowjet-Unie, de strijdbare voorhoede van de beschaafde mensheid.

De Sowjet-Unie, die aan haar hoofd heeft staan, de beste, verstandigste, eerlijkste en trouwste leider van de strijdende volksmassa's

in de gehele wereld, onze partijgenoot Stalin.

Pg. Stalin heeft zich de ere naam verworven, die eens Lenin gedragen heeft, die van de meest gehate, doch ook meest geliefde man ter wereld.

Alles, wat verbonden is met het uitbuitersdom, met het barbaarse fascisme en zijn trozkistische kettinghonden, heel de parasietenbende van de ondergaande wereld van kapitaal, haat Stalin. Maar miljoenen arbeiders en verdrukten eren hem. Zij eren hem als een der grote en onsterfelijke figuren uit de arbeidersbeweging, Stalin, een der vaders van de internationale arbeidersbeweging, zoals Marx, Engels en Lenin het waren. Zij eren hem als de grote bouwmeester van het socialisme in de Sowjet-Unie, als de grootste kampioen voor de vrede.

De gemene hetze der trozkisten en andere arbeidersvijanden tegen Stalin en de Sowjet-Unie dient alleen de belangen van het fascisme, want de zaak, die Stalin verdedigt, is ook de zaak van het Nederlandse volk en zijn vrijheid.

Met zijn voorbeeld, en dat van de stuurman der Communistische Internationale, pg. George Dimitroff, voor ogen, voert onze partij haar strijd, die beziel is door het edele en zuivere ideaal van het communisme, dat eens de maatschappij voorgoed bevrijden zal van

de gesels van oorlog, ellende en slavernij en de mensheid vrede, broederlijkheid en beschaving brengen zal.

Trouw aan onze beginselen!

(Uit het antwoord op de discussie).

Onze strijd voor de Nederlandse onafhankelijkheid heeft niets te maken met bourgeois-nationalisme.

Het is een vrijheidsstrijd, een vooruitstrevende strijd voor het nationale zelfbeschikkingsrecht, die door de arbeidersklasse in de eerste rijen moet worden gevoerd.

Het gezonde, nationale gevoel der werkende massa staat in onverzoenlijke tegenstelling tegenover de nationale haat en het chauvinisme.

De trozkisten hetzen tegen ons, dat wij het internationalisme zouden loslaten. Dit is slechts demagogie.

De trozkisten zijn geen internationalisten, hun hetze dient om de weerstandskracht van de volksmassa tegen het Duitse fascisme te ondermijnen.

Onze strijd tegen het Duitse fascisme en zijn bondgenoten in Nederland, waaronder ook de trozkisten, dient de internationale zaak van de vrede.

Sommigen wensen dat de partij „scherper“

zou optreden. Ja, wij willen scherper optreden, maar tegen de reactie en het fascisme, door verwerkelijking van de eenheid.

Dit verscherpte optreden moet zich ook uiten in de versterking van de organisatie der arbeidersklasse.

Wij zijn geen anarchisten, die geen waarde hechten aan organisatie! Onze krachtige hulp bij de werving voor de vakbeweging is mede een slag tegen het fascisme en de kapitalistische ondernemers. Dat is het doel van de versterking der organisatorische macht der arbeidersorganisaties.

In dit verband staat een voorbeeld van het Partijbestuur, waarbij de in de afgelopen tijd doorgevoerde likwidatie van fracties en cellen in de vakorganisaties e.a., bekrachtigd wordt.

Men zegt, dat onze politiek veranderd is. Zeker is zij dat. Zij is zelfs grondig veranderd. Wij moeten bereiken, dat deze verandering zich in de gehele partij voltrekt.

Wij hebben onze politiek veranderd, omdat de veranderde situatie, de opmars van het fascisme, een herziening der strategie en tactiek der partij vereiste.

Doch terzelfdertijd was nodig een herstel van het ingekankerde kwaad van het sectarisme, dat bij velen van ons nog in het bloed zit. Deze ziekte moet genezen worden, de fouten worden hersteld. De communistische

partij is niet meer, zoals sommigen denken of wensen, een organisatie uitsluitend ter - bestrijding van alle andere organisaties en in het bijzonder der S.D.A.P.

Wij willen niet, dat onze partij zich Jan-en-alleman tot vijand maakt en zich in de arbeidersbeweging isoleert.

De nieuwe politiek onzer partij, gericht op de eenheid, eist, dat wij slechts één vijand kennen: het fascisme en kapitalisme, doch dat onze partij de vriend en bondgenoot is van alle werkers in dit land.

Wij ontleen onze beginselen aan het Communistische Manifest van Marx en Engels en aan de ervaringen van de grote Russische October-revolutie. Deze leren ons, dat wij moeten samenwerken met alle democratische krachten.

De communisten hebben geen belangen, die in tegenstelling staan tot de belangen van heel de arbeidersklasse, zeiden reeds Marx en Engels en zij stelden hun tot taak voor de vereniging der democratische partijen op te komen.

Dat is het Marxistisch beginsel, dat in de Leninistische politiek, onder leiding van Stalin en Dimitroff wordt voortgezet.

Onze voornaamste taak is daarom: alle krachten te mobiliseren en te verenigen om het fascisme de pas af te snijden.

Onze taak is een hardnekkig, dapper en

doortastend werk voor het eenheidsfront en Volksfront, voor het blok der vakbeweging, voor eendracht tussen sociaal-democraten en communisten, voor een sterk en onafhankelijk Nederland.

Verklarende woordenlijst

Annexatie

het met geweld in bezit nemen van vreemd grondgebied.

Asyl

bescherming, die een staat verleent aan politieke vluchtelingen uit een ander land.

Bureaucratie

ambtenarij.

Capitulatie

overgave.

Chauvinisme

overdreven verheerlijking van eigen land, gepaard aan minachting voor andere volken. Is alleen maar voordelig voor de bourgeoisie. Zij maakt van de nationale gevoelens misbruik voor haar politiek van geweldpleging, onderdrukking en plundering van koloniale en afhankelijke landen.

Confessioneel

ingedeeld volgens godsdienst.

Die-hard (spreek uit: daihaart)

een onverzoenlijke.

Geïsoleerd

afgescheiden.

Generatie

geslacht.

Non-interventie

niet-inmenging.

Realistisch

gebaseerd op de werkelijkheid.

Renegaat

afvallige, overloper.

De samenstelling van de cursus

„De strijd voor Nationale Zelfstandigheid”

1. **Inleiding tot de studie van het nationale vraagstuk.** Uitgave afd. propaganda bij het P.B. der C.P.N.
2. **Over de onafhankelijkheid van Finland** door J. W. Stalin. (Uit Verzamelde Werken — Duitse uitgave, deel 4)
3. **Rede op het 19e Congres der CPSU (b)** door L. P. Beria.
4. **Beginselprogram der CPN, Hoofdstuk De Communisten en de nationale zelfstandigheid.**
5. **Congresrede 1938** door Paul de Groot.
6. **„Voor de vrede, voor de nationale onafhankelijkheid”** door P. de Groot, rede P.B. zitting Sept. '51.
7. **Gedeelte uit de Congresrede 1952** door Paul de Groot.
8. **Over de leuze van de Verenigde Staten van Europa** door Lenin. (Uit Verzamelde Werken, deel 5)
9. **„De vrede breekt door”** door Paul de Groot, plus verklaring der Tweede Kamerfractie C.P.N., inzake de Europese Defensie Gemeenschap.
10. **Rede op het 19e Congres der CPSU (b)** door J. W. Stalin.

Verder wordt de deelnemers geadviseerd om bij dit studieplan de roman te lezen van André Stil „De eerste stoot”, uitgave Pegasus 1953.

Er wordt speciaal op gewezen dat de nummers 2, 8 en 10, evenals 7 en 9 bij elkaar in één omslag verwerkt zijn.

UITGEVERIJ „PEGASUS” AMSTERDAM

30 CENT